Svenska Canada-Tidningen.

The Swedish Canada News.

Prov. Library Jan 12

ÅRG. (Year) 20. Lösnummer 5 Cents. WINNIPEG, MAN., TORSDAGEN DEN 22dra AUGUSTI, 1912. Entered as Second Class Matter at the Post Office Department at Winnipeg, Can. and Grand Forks, N. D. Nr 34.

Det första svenska lutherska kyrkomötet i Canada.

hållet i Percival, Sask., den 25—28 juli, 1912.

Följande referat öfver mötet meddelas härmed allmänheten.

Mötet öppnades med högmässogudstjänst kl. half 11 torsdag f. m. Såsom liturger tjänade pastorerna J. G. Dahlberg och J. O. Lindquist. Dr. J. A. Krantz, Minn. konferensens president, höll en för detta tillfälle särdeles lämplig predikan öfver Neh. 2:17—20 med ämne: Vår lutherska kyrkas uppbyggande. Pastor Thunberg framställde därpå sin och församlingens hjärtliga välkomsthälsning till de besökande pastorerna och lekmannaombuden.

Första sessionen, kl. 3 e. m., inleddes med psalmsång samt bibelläsning och bön af past. J. O. Lindquist, hvarefter dr. Krantz kallade mötesdeltagarne till ordning. Till mötets sekr. valdes pastor P. A. Edquist. En namnlista upprättades och befunnos följande församlingar representerade:

Winnipeg, Man., J. G. Dahlberg, pastor; P. Nelson, ombud.

Kenora, Ont., J. O. Lindquist, pastor; John Kron, ombud.

Port Arthur, Ont., F. E. Olson, pastor.

Nya Stockholm, Sask., P. A. Edquist, pastor; P. J. Selin, ombud.

Percival, Sask., C. Thunberg, pastor; P. J. Wikberg, ombud.

Fleming, Sask., C. Thunberg, pastor; J. A. Linér, ombud.

Dubuc, Sask., P. A. Edquist, pastor; J. N. Forsberg, ombud.

Marshwell, Sask., K. J. Lundgren, ombud.

Waldeck, Sask., K. J. Bring, pastor.

Calgary, Alta., O. B. Nelson, pastor.

Wetaskiwin, Alta., G. E. Lundell, ombud.

Fridhem, Sask., O. Lindgren, pastor; Oscar Bard, ombud.

Czar, Sask., O. Lindgren, pastor; O. Wallin, ombud.

L. P. Bergström, superintendent.

Kyrkorådet i Percival upptogs till säte och yttranderätt.

Dr Krantz redogjorde för Minn. konferensens åtgärande med afseende på Canada missionen i det den vid sitt sista möte i St. Peter fattat beslut om att råda församlingarna i Canada att organisera en egen konferens, och han manade till allmän diskussion öfver saken.

Pastor Lindquist föreslog bildandet af en Canada konferens. Detta förslag understöddes och diskuterades sedan i tre hela sessioner.

Vid början af andra sessionen, fredagmorgon kl. 10, uppläste past. Edquist, enligt särskildt beslut därom, sitt inledningsföredrag till diskussionsämnet. Den lutherska kyrkans missionsuppgift i Canada och huru hon skall bäst lösa denna uppgift. (Detta föredrag skulle annars enligt programmet ha hållits på kvällen samma dag.)

I den fortsatta diskussionen framgick det tydligt att meningarne voro delade.

En del var öfvertygad om att tiden nu vore inne att taga ett steg framåt, att en egen konferens skulle främja verksamheten häruppe, väcka mera intresse bland vårt folk och få ett bättre anseende hos allmänheten. I förtrostan på Gud, med hans hjälp och med det understöd som Minn. konferensen kärleksfullt utlofvat ($5,000 för första året) borde vi våga taga detta steg trots mycken fattigdom och stor förskingring. En annan del ansåg att saken icke blifvit tillräckligt förberedd i våra församlingar, att det blefve omöjligt hålla ordentliga möten, att våra små församlingar icke skulle mäkta själfva uppehålla verksamheten efter första året (detta argument skulle helt naturligt kullstöta förslaget, om ikke församlingarne vågat hysa den förhoppningen, att Minn. konferensen och synoden icke skulle vilja lämna en så stor och betydelsefull verksamhet åt sitt eget öde), och slutligen att det blefve svårare för församlingarna att erhålla pastorer och äfven att inga studerande skulle töras antaga sommarkallelser hitupp. En pastor var obetänksam nog att profetera om en olycklig utgång ifall förslaget antoges. — Några sade sig vänta på öfvertygelse, och den kom.

Vid omröstningen, som togs vid slutet af den förlängda tredje sessionen, biträddes förslaget af alla som röstade. Således är nu första steget taget för organiserandet af en Canada konferens. Alla brister till trots vilja vi tro att denna sak är af Gud och att den därför icke kan varda om intet.

Under fjärde sessionen (lörd. f. m.) beslöts att ingå till Minn. konf. med anhållan om rättighet att bilda egen konferens samt att begära dess förord till synoden. Ett konstitutionsutskott tillsattes, bestående af 3 präster och 3 lekmän, att bereda och för nästa möte framlägga förslag till konstitution för konferensen. Utskottet utgöres af pastorerna J. G. Dahlberg, O. B. Nelson, P. A. Edquist och lekmännen J. Kron, Kenora, Ont., P. Nelson, Winnipeg, P. J. Wikberg, Percival.

Beslutadt att organisationsmötet hålles i Nya Stockholm församlingens kyrka torsdagen t. o. m. söndagen d. 27—30 nästkommande mars och att past. J. G. Dahlberg och mr. P. Nelson söka skaffa nedsatt biljettpris till detta möte.

Vid samma session uppvaktades mötet af en delegation från grannstaden Broadview. Dess talman, presidenten för stadsrådet, hr. McDonald, introducerades för församlingen. Han framställde ett ännu icke af stadsrådet slutbehandladt förslag att staden Broadview skulle tillbjuda konferensen fritt läge för en högre bildningsanstalt och möjligen fritaga densamma från beskattning. Presidenten uttryckte mötets tacksamhet för tillbudet.

Vid e. m. sessionen upptogs skolsaken till behandling. Pastor Dahlberg inledde diskussionen öfver ämnet: Vår kyrkas skoluppgift i Canada och huru vi skola få skolverksamheten igångsatt. Efter en kort öfverläggning beslöts att tillsätta en skolkommitté som skall omhändertaga hela skolsaken, behandla anbud o. s. v. Denna kommitte fick i uppdrag att redan i höst anordna en skola i hyrd lokal utan att skuldsättas. Komiten består af 6 medlemmar: J. G. Dahlberg, P. A. Edquist, L. P. Bergström, K. J. Lundgren (Marshwell, Sask.), P. J. Wikberg och J. A. Linér (Fleming, Sask.) Vid komitens sammanträde lördagskvällen valdes past. Dahlberg till ordförande och såsom sekr.-kassör valdes past. Edquist. Det beslöts att anmoda kyrkostyrelsen i Percival att snarast möjligt göra sig underrättad om hvilka anordningar den kunde göra för en skolas hållande där på platsen och inberätta därom till ordf. hvarpå skol komiten strax sammankallades.

En del af lördags e. m. sessionen användes till rådplägning öfver tidningsfrågan. Past. Bergström inledde diskussionsämnet: Pressens betydelse för vår kyrkliga verksamhet och huru vi skola få en egen tidning. Tankeutbytet rörande denna sak ledde därhän att en tidningskomite tillsattes; dess medlemmar äro: J. G. Dahlberg och L. P. Bergström samt J. Kron och P. Nelson.

Öfriga beslut:

Att presidenten och sekreteraren anmodas sända en broderlig skrifvelse till pastor J. J. Frodeen såsom svar på hans bref i hvilket han meddelar att han nödgas hålla sig stilla och hvila till följd af ett allvarsamt hjärtlidande;

att sekr. får i uppdrag att referera detta mötes förhandlingar i våra tidningar;

att presidenten ombedes att å mötesdeltagarnes vägnar hembära församlingen och dess pastor ett hjärtligt tack för ospard möda, riklig gästvänlighet och ett varmt tillmötesgående;

att P. A. Edquist uppmanas att till tidningarna Augustana, Minn. Statstidning och Svenska Canada Tidningen insända sitt inledningsföredrag.

Gudstjänster och högstidsstunder. På torsdagsafton höllos tvänne ungdomstal. Pastor Lindqvist talade om Vänskap och umgänge och pastor O. B. Nelson höll tal på engelska om Guds ord såsom den bästa vännen.

Afonsången på fredagen inleddes med bibelläsning och bön af pastor K. J. Bring, hvarefter pastor F. E. Olson besteg predikstolen, uppläste Uppb. 4:1—4 och höll med ledning där af en högstämd predikan i hvilken han sökte rikta allas blickar på Den stora hvita tronen.

Lördagen kl. 2 e. m. predikade pastor O. Lindgren öfver 2 Petri 1:19 med ämne: Det fasta Guds ord. Bönemötet, som hölls kl. 8 leddes af pastor F. E. Olson, var väl besökt och kunde ej annat än lämna kvar denna känsla, som sångaren så vackert uttrycker:

O ljufva stund, så rik och skön,
Då jag får bära fram min bön
För honom, hvilken trofast är
Och ger mig nåd blott jag begär.

Söndagen randas klar och stilla. Kyrkan har icke rum för alla, som i dag vilja deltaga i högtidsståndena; man måste skaffa bänkar och säten så långt som möjligt; en del gossar få plats på predikstolstrappan. Ett spenabarn upptages genom dopet i Kristi kyrkas gemenskap, och så brusa tonerna till ps. 176:1—4. Hur skönt att få sjunga så! Pastor Dahlberg håller skriftetalet, text D. ps. 103:2—3 med ämne: Hurudana vi äro, hurudan Gud är, och hvad vi genom Guds nåd kunna och böra vara.

Därpå följer syndabekännelse och aflösning för alla botfärdiga själar. En nådastol har Gud satt ibland sitt folk. Pastor Bergström talar kraftiga ord ifrån predikstolen. Han har tagit såsom text icke dagens evangelium utan 1 Petri 1:18—21 och söker därmed belysa evangeliitexten. Såsom liturger tjäna pastorerna Nelson och Lindquist. Före den stora och sköna nattvardsgången inlyses ett tiotal nya medlemmar.

E. m. kl. 3 är kyrkan återigen till trängsel fylld. Nu skall pastor Wei installeras. Dr Krantz talar om "En pastors fullmakt" med ledning af Apg 13:38—39. På öfligt sätt utföres den högtidliga akten, hvarvid alla närvarande ämbetsbröderna biträda. Många hjärtan i församlingen äro djupt rörda. Minnet af denna stund skall icke blekna i hast. Kvällsgudstjänsten är en stilla, fridfull afskedsstund. Det kännes vemodsfullt att nu nödgas fara hvar och en till sitt. Men orden som talas äro vederkvickande. Pastor Thunberg talar en stund om Vandringen till himmelen, text 1 Joh. 1-7. Presidenten läser Rom. 1:11—12 och uttalar ord om kärlek, endräktighet och gemensam tro. Till sist tackar han församlingen och dess herde för älskligt bemötande.

Tvenne kollekter upptogos denna dag. En för reskassan på cirka $32, och en för skolkassan på $35:45 — det var grundplåten för vår skolverksamhet.

Den skönaste musiken vid detta möte var nog psalmsången, då hela församlingen stämde in med lif och lust. Män måste känna att våra koraler äro storslagna. Vid ungdomsfesten sjöngs en vacker trio af systrarna Nelson; några enkla solon och duetter sjöngos också vid olika tillfällen af besökande.

Gud låte vår lutherska kyrka vinna stora segrar äfven i Canada!

Vördsamt
Sekr.

Inledningsföredrag till diskussionsämnet: "Den lutherska kyrkans missionsuppgift i Canada och huru hon skall bäst lösa denna uppgift."

Canada är ett stort och på tillgångar rikt land. Det är stort nog att vara världens största konungadöme och rikt nog att föda 200 miljoner människor. De 8 miljoner, som nu bygga och bo på dessa vida fält, ha sålunda alltför stort svängrum. Men hit komma skaror af människor, tiotusenden nästan hvarje månad, från staterna och öfver världshafven. Hit komma både fattiga och rika för att söka en bättre lycka än de funnit hemorstädes. Stora ansträngningar göras också också af regeringen såväl som af folket själft för att främja nybyggarnes välfärd och betrygga deras framtid.

Hit till detta stora, löftesrika land har också invandrat en talrik skara, beräknad till långt utöfver trettitusen (och de komma immerfort), af våra kära landsmän dels från våra fäders stamort i högan nord, dels från grannlandet i söder. Då ingen hittills fått leda denna immigrationsström till svenska samhällen har hvar och en farit dit slumpen ledde honom. Därför äro de spridda så vida omkring i små grupper på tio man till många hundra alltifrån Fort William till Vancouver — en sträcka på två tusen mil. Detta är vårt missionsfält och här ha vi ett litet antal församlingar hvars sammanräknade medlemsantal ännu icke når långt öfver tusentalet. Hvad är orsaken till att det icke öfversteger tiotusentalet? Dels den stora förskingringen, men äfven andra mera ogiltiga skäl kunna påpekas.

Nya omgifningar, materiella bekymmer och kanske icke minst den moderna lojheten gent emot allt gediget kyrkligt samlingsarbete äro troligen grundsatserna till att ett alltför ringa antal velat erkänna sitt behof af att deltaga uti och hämta uppmuntran och välsignelse af vår kyrkliga verksamhet.

Men detta folk, som i flydda dagar kunnat med vikingamod trotsa faror af många slag och uthärda umbäranden, hvarom ett yngre släkte intet vet, dessa oförvägna, oförtrutna föregångsmän med sina icke mindre modiga, plikttrogna och tålsamma kvinnor kunna icke i längden lida att vara klafbundna och blindledda af världsintressen. Detta desto mindre emedan de burit med sig från hemlandet icke blott sin bibel och sin psalmbok utan ock fäderneärfd luthersk tro och öfvertygelse tillika med minnet af så många ljusa, varma och lyftande upplefvelser i barnaåren vid tända juleljusen i hemmet och i helgade tempelsalar. De veta sig väl ha funnit ett land, som flyter af "mjölk och honung", men de veta ock att de här icke kunna finna "ro och sabbatshvila"; de äro medvetna om att ett ännu bättre land vinkar dem att komma och taga det i besittning, landet därofvan dödspust och gråt, synd och död ej rymmas in. Att bärga dessa själar för Guds himmel och fostra de unga att tjäna i hans rike på jorden det är vår kyrkas uppgift här såväl som allestädes där hon fått höja korsets banér.

Sedan mer än 25 år tillbaka har Minn. konferensen bedrifvit missionsverksamhet bland landsmännen häruppe. Under många år sändes pastorer ut på fältet för att göra kortare eller längre besök på platser där församlingar stiftas samt äfven på missionsplatser. Då döptes de små barnen, katekumenerna konfirmerades, de som ville ingå äktenskap undfingo kyrklig vigsel och Guds ord förkunnades för alla, som ville komma och höra. Men detta gjorde icke tillfyllest. De vakanta församlingarna fingo ej den vård de behöfde och nya platser kunde icke upptagas. Behofvet af bättre ordnad verksamhet gjorde sig alltmera trängande.

Allt eftersom jordbruket vann stad-

Forts. på 4de sidan.

Mrs. Othelia Myhrman intervjuad.

Föreståndarinnan för Svenska Nationalförbundets i Chicago arbetsbyrå uttalar sig i en Stockholmstidning.

I Stockholms-Tidningen för den 25 juli läses följande intervju:

Under några dagar har Stockholm gästats af en hel liten trupp svenskamerikanska Chicago-fruar, till antalet sjutton, hit anlända närmast från Göteborg, kanalvägen. I detta sällskap befinner sig också en dam, hvars namn bland våra landsmän i Chicago är synnerligen väl kändt, fru Othelia Myhrman. Närmaste anledningen till bennes vistelse i Stockholm är en rättstvist med en härvarande tidning, som i intervjuform återgifvit några af hr Elis Ellis fällda, för fru M. förnärmliga yttranden.

I sin egenskap af mångårig sekreterare för "The Swedish National Association" och sedan 19 år tillbaka föreståndarinna för Svenska Nationalförbundets arbetsafdelning har fru Myhrman kommit i beröring med så godt som alla i Chicago vistande svenskar, och har i högre grad än kanske någon annan varit i tillfälle att sätta sig in i de förhållanden, med hvilka i synnerhet den fattige svensken har att kämpa där ute.

Men det är framför allt under arbetet med platsanskaffning åt rådlösa svenskar, som fru Myhrman stiftat bekanskap med Chicagosvensken, hans lefnadsförhållanden och existensmöjligheter. Och den bild hon vid ett samtal med en af Stockholms-Tidningens medarbetare lämnat häraf är allt annat än lysande.

— Om de emigrerande kunde se, hvad jag sett därute, så skulle emigrationen upphöra af sig själf, säger hon. Kunde man endast förmå den olyckliga, som går under, att sannfärdigt skildra sitt lidandes historia, så skulle till och med den mest äfventyrslystne nog tänka sig för två gånger innan han begaf sig på väg. Men de misslyckades historia får ingen veta — han skäms och ångrar bittert, men tiger...

— Framför allt skulle jag, fortsätter fru Myhrman, vilja uttala en riktigt kraftig varning till tjänst för de unga, kontorsbildade herrarna, som komma ut med en mycket ofullständig kunskap i engelska. Hundratal af dem har jag sett gå under. När de komma och begära vår hjälp kunna vi endast hänvisa dem till ett mycket hårdt och illa betaldt arbete, som "housemen", en sorts vaktmästare med tillfällig tjänst à la rengöringskarlar i förmögna hus. Till och med grefvar och baroner ha mäst nöja sig med denna sysselsättning för att slippa svälta ihjäl. Unga män med goda och solida kunskaper ta till sitt tacksamt emot arbete som fönsterputsare. Ibland hålla de ut och kunna kämpa sig fram, — oftast går det emellertid i motsatt riktning, och så blir det ett nytt namn under rubriken: "En man öfver bord".

Men, som sagdt, någon gång kan det bära till det bättre. Så till exempel finnes för närvarande i Chicago en ung man, med synnerligen framstående och bemärkta släktingar i Stockholm — han nödgades börja med att skura trapporna hos en millionär. Mannen stod emellertid på sig, arbetade som en slaf och har nu öfverinseendet som lagerchef vid en af de största porslinsaffärerna i staden. Sedermera har han själf många gånger varit i tillfälle att hjälpa sina landsmän till rätta.

Har det varit svårt att skaffa den mera bokligt bildade delen af svenska emigranter arbete och utkomst, så har det varit så mycket lättare, när det gällt grofarbetare och — i synnerhet — svenska tjänstflickor. Dessa ha aldrig behöft afvisas, äfven om de inte ens vetat hvad bröd heter på engelska. De betalas med ända upp till 16 kronor i veckan, äro de kunniga i tvätt och strykning få de ofta 22—25 kronor och äga de någon skicklighet i matlagning kan lönen springa upp ända till 30 kronor — allt pr. vecka. Men de få arbeta ytterst hårdt, jäktet sliter nog ut dem bra mycket fortare där ute än i Sverige.

Glöm inte, utbrister fru Myhrman impulsivt, att säga dem af edra läsare, som trots allt ge sig öfver det stora vattnet, att de låta sina gamla föräldrar stanna i Sverige. Aldrig så ädla bevekelsegrunder med ligga bakom de ungas önskan att ta föräldrarna med — resultatet blir alltid detsamma. De gamla kunna inte finna sig i de nya förhållandena utan täras af en fruktansvärd hemlängtan, som släpper dem först med det sista andetaget. Hjälp gärna föräldrarna med pengar om det går bra i Amerika, men låt dem vara kvar i hemlandet. Lita på min tjuguåriga erfarenhet!

Vi kastade frem en fråga om svenskamerikanernas i Stockholms-Tidningen framförda "Jag anklagar" mot Sverige, när de återvända hit. Fru Myhrman är böjd att tro på anklagelsernas öfverdrift. Hennes erfarenhet säger henne snarare motsatsen. De hemvändande göra sig öfverdrifna förväntningar i fråga om mottagandet, och när detta inte blir så lysande som de gjort upp det i sin fantasi, löser missräkningen ut sig i öfverdrifna klagorop. Men fru Myhrman kunde å andra sidan väl förstå, att den svenskamerikanska arbetaren, som här i Stockholm får betala samma pris för två mörka rum och kök utan bekvämligheter, som han gifvit för fyra, med all modern komfort inredda i Chicago, blir förundersam och undrande. Och förgäfves skall han också här i Sverige söka efter den höga och enande fosterländska stämning, som präglar midsommarfesterna i Chicago, då 25. à 30,000 svenskar samlas kring majstången.

M. A.—w.

General Booth död.

Afled i tisdags afton på sitt landställe i Londons närhet. — Var grundläggare af en af världens mäktigaste organisationer. — Efterträdes af sin son Bramwell Booth.

Frälsningsarméns chef och grundläggare, general William Booth, hvilken uppnått den höga åldern af 83 år och de senaste månaderna varit fullkomligt blind, afsomnade klockan 10.13 i tisdags afton på sitt landtställe Rookston, Headleywood, cirka åtta mil från London, efter ett verksamt lif, hvars like det torde vara svårt att finna i världshistorien.

Rev. William Booth föddes i Nottingham, England, år 1829 och var äldste son till en byggmästare där i

staden. Han uppfostrades på det enkla sätt, hvilket är karaktäristiskt för medelklassen i England, och blef redan som skolgosse i metodisternas skola omvänd då han var 15 år gammal. Hans håg låg redan från början åt ett strängt religiöst lif och han fann ett särskildt behag i att bistå fattiga och bedröfvade människor. Den 10 april 1852 ordinerades han till pastor inom metodistkyrkan och upptog sin verksamhet med ett allvar, som mähända söker sin like. Han var ej nöjd att följa den gamla traditionella rutinen, ty han hade redan som ung kommit i nära beröring med fattigdom och elände, och började därför verka bland de lägre samhällsklasserna på ett sätt, som på den tiden ansågs otillbörligt för en kyrkans tjänare.

Pastor Booth klandrades skarpt, men tappade därför icke modet utan upprättade år 1865 en mission vid Mile End. Här arbetade han träget och ofortrutet i öfver tolf år, då han var öfvertygad att det i hela världen fanns ett fält för just en dylik verksamhet. Följaktligen grundlade han i december 1877 Frälsningsarmén, och för att icke rörelsen skulle afvika från den plan han utstakat, hvilket trolingtvis hade blifvit följden om han gifvit andra medbestämmanderätt, bildade han sin nya organisation på militärisk grundval så till vida, att han själf blef general och högste befälhafvare, och alla underordnade tjänstemän gäfvos militära titlar och uniformer. Mycket i arméns arbetssätt påminner ock om militarismen; men det oaktadt har arméns medlemmar aldrig burit svärd eller varit en krigisk organisation i världslig bemärkelse, — men i andlig mening har den fört ett oafbrutet härtåg mot synd och last samt städse varit redo att upprätta de vilsekomna och hjälpa dem på rätt väg.

Det är helt naturligt att armén och dess ledare i början utsattes för hån och smälek, hvilket ju oftast är fallet med dem som komma med något nytt. Men allt eftersom denna organisation växte och utsträckte sin verksamhet till alla delar af världen, förvandlades detta hån till beundran, hvilket särskildt var fallet med den sociala verksamhet armén utöfvade. Och man lärde sig snart inse, att ett sådant företag skulle ha gått isär och råkat i ohjälplig villervalla, och ej en man med sällspord ledaretalang och en oböjlig järnvilja stått i spetsen.

General Booth var i ständig verksamhet och reste i snart sagdt alla världsdelar. På de senaste åren af sitt lif var han alltid föremål för den största uppmärksamhet och världens jordiska monarker hedrade honom på mångahanda sätt. Och i dag sörjer hela världen vid hans bår, och ej blott olika länders regenter, utan äfven det protestantiska prästerskapet och judiska rabbiner täfla med hvarandra om att sända de mest känsliga kondoleanstelegram till armén och familjen. Och general Booth likställes nu vid sin bortgång med Luther och Wesley.

I går öppnades generalens testamente, hvilket var upprättadt precis på dagen 22 år förut, och enligt detsamma utnämnes till general och chef för Frälsningsarmen sonen Bramwell Booth, hvilken i många år varit stabschef.

General Booth är död, men hans minne kvarlefver i hjärtat hos de miljoner människor hvilka hafva hans verksamhet att tacka för att de kommit på rätt lefnadsstråt. Frid öfver generalens minne!

Saskatchewans Regering.

Premier Scott har tillökat sitt kabinett med två nya medlemmar, hvilka aflade sin ämbetsed förliden måndag. Härigenom kommer regeringen att bestå af sju ministrar med portfölj.

De två nya ministrarna äro: Hon. George Langley, medlem från Redberry distriktet, samt Hon. George Bell, representant för Estevan. Denna tillökning i kabinettets personal har föranledt en omrangering af portföljerna, så att ministeren nu har följande sammansättning:

Hon. Walter Scott, konseljpresident och undervisningsminister.

Hon. A. Turgeon, generalprokurator och provinssekreterare.

Hon. J. A. Calder, järnvägs- och telefonminister.

Hon. A. P. McNab, minister för offentliga arbeten.

Hon. Geo. Langely, minister för municipala angelägenheter.

Hon. Geo. Bell, provinskassör.

Nominationsmöte hålles i dag i Redberry och Estevan, och nästa torsdag hålles val i nämnda valkretsar.

Lifsleda. Själfmord har under de senaste veckorna begåtts af: Olof H. Carlson i Waterloo, Utah; Oliver Linder i Hastings, Nebr.; C. R. Christenson i Lake Benton, Minn.

Svenska vinner pris. En härom dagen af tidningen "Los Angeles Examiner" anordnad "badkostymtäflan" vid Venice Beach nära Los Angeles, Cal., utföll så, att en svenska vann första priset, $200.

Vid ingenjörsexamen i Des Moines, Iowa, härom dagen för rättighet att förestå kraftstationer togs första betyget af Frank Johnson, som är ingenjör vid Des Moines Electric Co:s kraftstation.

Gammal veteran. Den äldste nu lefvande medlemmen af det 112:te New York regementet, som under inbördeskriget utmärkte sig på ett hedrande sätt, är John Swanson i Jamestown, N. Y., hvilken i höst fyller 90 år.

Människolif skattas lågt. En svensk chaufför David Söder i Brockton, Mass., öfverkörde för en tid sedan en ung kvinna, som till följd däraf afled. Vid härom dagen hållet förhör inför polisdomstolen dömdes han att böta $100.

Sörjde ihjäl sig. Edward Eastlund i Minneapolis, Minn., som var 73 år gammal och i femton år sörjt sin hustrus död, sade härom dagen, att han kände att han ej kunde uthärda sorgen mycket längre. Påföljande morgon fann man honom död i sin säng.

Svenska sjökaptener är det godt om i San Francisco, Cal. John Norberg är befälhafvare å ångaren "Newburg". Hans Paulson för ångaren "Fairhaven", och ångaren "Wilhelmina" har till chef Peter Johnson. S. Hanson förer ångaren "Polaris" efter O. R. Lindholm, som tagit afsked.

Arf till Sverige. Vice konsuln Chilberg i Seattle, Wash., har till svenska utrikesdepartementet inberättat, att L. P. Lin (Lars Peter Liljegren) afledit i Langley, Wash., och efterlämnat en till $5,000 värderad förmögenhet. Denna tillfaller enligt testamente en systerdotter i Stockholm, fröken Maria Klarin.

God skörd. Farmaren J. G. Olson i Bishop, Texas, har i dagarne inbärgat sin skörd af Kaffir-majs. Å 25 acres skördades 90 lass, som vägde cirka 1,775 pund pr. lass, tillsammans 159,750 pund. Mr. Olson sålde de 159,750 punden till 75c. pr. 100, hvilket brakte honom en nettovinst af $1,198, eller $47.62 per acre.

Stor potatisskörd. I förväntan på en ovanligt stor potatisskörd har J. L. Larson i Park Rapids, Minn., i dagarne kontrakterat om uppförandet af en magasinsbyggnad nära Great Northernjärnvägens spår för dessa rotfrukter. Byggnaden skall inredas på så sätt att den blifver frostfri.

Den "döde" lefver. Några passagerare, som härom kvällen anlände med tåg från Two Harbors till Duluth, Minn., berättade, att Walter Holmberg blifvit kastad af sin motorcykel en mil öster om Lester Park och slagit ihjäl sig. Men Walter Holmberg lefver i alla fall ännu och mår bra. Han kastades visserligen af sin motorcykel. Men slog ihjäl sig det gjorde han inte.

Gammal sjöbuss, som afgår. Old Dominionlinjens "Board of Directors" har beviljat kapten John G. Hulphers ansökt afsked och samtidigt bugnat honom med lifstids pension. Kapten Hulphers har seglat melan England, Ost- och Västindien, de ostasiatiska farvatten, New York, San Francisco och Medelhafshamnar. Vid Old Dominion Company har han under 42 år innehaft olika befattningar som styrman, andra och första officer, befälhafvare och assisterande generalsuperintendent.

NORDBOR I AMERIKA.

Till president för Minnesotas postmästareassistenters förening har valts C. C. Forsell i Red Wing.

Oscar Ahlgren i Superior, Wis., registrator i Douglas county, uppträder som kandidat för återval.

En orkan, som åtföljdes af starkt hagel, förstörde härom dagen i Bark River, Mich., en ny stallbyggnad, tillhörig Elof Erikson, hvilken därigenom led en förlust af $1,800.

Studentmöte. I Nebraska under sommaren vistande studenter från Augustana College i Rock Island, Ill., höllo förliden torsdag och fredag kamratmöte i Holdrege.

Till kandidat för representant i Texas' legislatur från Travis county har nominerats dr O. E. Olander, president för svenska metodisternas läroverk i Austin.

Gammal kandidat. Kapten A. H. Nelson i Minneapolis, Minn., har bestämt sig för att söka inträde i stadsrådet såsom representant för nionde wardet. Han är 84 år gammal.

Kväfdt barn. A. G. Anderssons i Jud, N. D., sex månader gamla barn kväfdes härom morgonen till döds medan modern på en kort stund aflägsnade sig. Barnet vaknade och föll mellan väggen och sängen.

Hemsänd. John Olson, en 90-årig gubbe, som rymt från Wisconsin för att taga del i skördearbetet i Minnesota, sändes härom dagen tillbaka till sin hemstat för att intagas på en fattigfarm.

Svensk uppfinnare. Aifred Anderson i Rockford, Ill., har uppfunnit en ny pedal för pianon, som af kännare påstås äga stora fördelar framför de nu brukliga, och har i dagarne erhållit patent på densamma.

Skilsmässa. Mrs. Henriette Sands Anderson beviljades härom dagen i Omaha, Nebr., skilsmässa från sin man, major Edward Anderson, numera bosatt i Washington.

Befordran. Charles Nelson, som förestått landtbruksdepartementet vid högskolan i Litchfield, Minn., har tagit afsked och antagit en liknande vid Minnesotas statsuniversitet mot högre aflöning.

Nära att innebrännas voro härom natten mrs. M. Larson och hennes barn i Spokane, Wash., då eld utbröt i nedre våningen af deras hem. På huset anställdes skada för omkring $1,000.

Kamratmöte. Studerande vid Upsala College i Kenilworth, N. J., hvilka under sommarferierna vistas i New Jersey, New York och New England-staterna höllo i torsdags och fredags åtta dagar sitt årliga kamratmöte i Providence, R. I.

Skadestånd för skadad näsa. $4,000 i ersättning begär Arthur Sjödahl i Portland, Ore., af dr. James C. Zan, emedan denne med sin automobil tillfogat honom sådana skador, att hans näsa blifvit krokig och synen försvagats.

Platsombyte. Roy M. Conrad, som varit biträdande "physical director" vid Y. M. C. A. i Des Moines, Iowa, har tagit afsked från denna befattning och antagit anställning som atletisk direktör vid Augustana College i Rock Island, Ill.

Nära att dödas af blixten var härom dagen Ole Larson i De Grey, Neb. Han stod i köket till sitt hem och kokade mat, då en hans broder kallade honom ut i ett annat rum. Några ögonblick därefter slog blixten ned i köket och krossade spiseln i bitar.

Svenska detektiver. Till detektiv vid Chicago & Northwesternbanan i Des Moines, Iowa, har utnämnts Carl Malm. Han efterträder mr. Anderson, som stigit i graderna. Malms broder, Herman, innehar en liknande anställning vid Rock Island-järnvägen.

Fruktrik gren. Carl Widén i Delvalle, Texas, förevisade härom dagen en liten gren från ett persikoträd i hans trädgård. På den lilla grenen, eller rättare kvisten, sutto nio stora persikor, däraf åtta på hufvudkvisten, som var nio tum lång. Fruktern voro normalt stora, omkring tre tum i genomskärning.